

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Helyny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Soni Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu **M. D.**, bývajúceho v L., zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Legerským, so sídlom v Trenčíne, Nám. Sv. Anny 25, proti žalovaným **1/ Elektrosvit Nové Zámky, a.s.**, so sídlom v Nových Zámkoch, Komárňanská cesta 3, IČO: 00 152 340, **2/ ELISIUM, s.r.o.**, so sídlom v Nových Zámkoch, Ernestova Bašta 2524/7, IČO: 36 550 981, **3/ ES GROUP, s.r.o.**, so sídlom v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, IČO: 36 557 269, všetci zastúpení advokátom Mgr. Martinom Šutkom, so sídlom v Nových Zámkoch, Ernestova Bašta 7, **o určenie vlastníckeho práva**, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 6 C 226/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. septembra 2014 sp.zn. 8Co 277/2013, takto

r o z h o d o l :

- I. Dovolanie **o d m i e t a**.
- II. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. marca 2013, č.k. 6 C 226/2008-1184 zamietol žalobu a žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať vlastnícke právo k sporným objektom, v dôsledku čoho nedošlo k žiadnemu obmedzeniu, či popretiu jeho vlastníckeho práva, a preto nie je daný ani naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení. Naopak žalovaní preukázali nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným objektom legitímnym spôsobom v rámci konkurzného konania. Tento svoj záver oprel súd prvej inštancie o právny názor, že sporné stavby, vonkajšie rozvody inžinierskych sietí, cestné komunikácie, osvetlenie a oplotenie nachádzajúce sa na nehnuteľnosti žalobcu, nie sú súčasťou ani príslušenstvom jemu patriacej nehnuteľnosti získanej z titulu kúpnej

zmluvy z 8. júla 2003 a ako samostatné veci predmetom tejto kúpnej zmluvy neboli. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ide o samostatné stavby, ktoré nie sú stavebne prepojené a neslúžia potrebám v susedstve stojacich nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu. Uvedenému právnomu záveru nasvedčuje aj konanie žalobcu, ktorý areál s týmito stavbami a sieťami prenajímal na iné účely než, na ktoré boli v minulosti určené. Náhradu trov konania žalovaným nepriznal z dôvodu, že sa svojho práva vopred vzdali. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 25. septembra 2014 sp.zn. 8 Co 277/2013, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením súladným s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., na ktoré v podrobnostiach odkázal. Doplnil, že obsah kúpnej zmluvy zo dňa 8. júla 2003, od ktorej odvodzuje žalobca svoje vlastnícke právo, je totožný s obsahom záväznej ponuky spoločnosti Reality, a.s. Konštatoval, že súdu v tomto konaní neprináležalo posudzovať správnosť konania správcu konkurznej podstaty úpadcu a konkurzného súdu. Uviedol, že stavba nie je súčasťou pozemku (§ 120 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a osobitný charakter predaja majetku v konkurznom konaní vyžadoval, aby každá stavba bola predmetom záväznej ponuky a kúpnej zmluvy, keď navyše po vyhlásení konkurzu a procese speňažovania majetku úpadcu nie ako celku, nie je možné jednotlivé nehnuteľnosti posudzovať ako vzájomne účelovo previazané. Žalobca nemohol byť v konaní úspešný aj pre nedostatok pasívnej legitímácie pôvodného žalovaného 1/ (správca konkurznej podstaty úpadcu), ktorý nebol nikdy evidovaný ako vlastníak sporných nehnuteľností a tiež pre nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného 1/, ktorý sa po ukončení konkurzu nestal vlastníkom predmetu sporu. Navyše sa žalobca domáhal k niektorým veciam určenia (spolu)vlastníctva, kde musia byť stranou sporu všetci spoluvlastníci. Odvolací súd v závere poukázal na tvrdenia žalobcu v konaní, že niektoré časti predmetu konania neslúžili výlučne len pre nehnuteľnosť v jeho vlastníctve, ale pre celý areál a tiež na spôsob nakladania žalobcu s predmetom konania, t.j. prenájom len niektorých zložiek samostatne. Uzavrel, že výrazom vôle správcu konkurznej podstaty úpadcu bola písomná kúpna zmluva a nie predstavy kupujúceho.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť, ako aj dôvodnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Odňatie možnosti konať pred súdom videl dovolateľ v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, nedáva odpoveď na základné otázky predmetu sporu, t.j. prečo z hľadiska hmotného práva nepovažoval jednotlivé veci, ku ktorým sa domáhal určenia vlastníckeho práva, za príslušenstvo, ani súčasť veci hlavnej. Odvolaciemu súdu vyčítal, že sa nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou. Dovolateľ zotrval na právnom názore, že predmetom kúpnej zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou Reality, a.s. dňa 8. júla 2003 v znení dodatkov bola kúpa celého výrobného areálu Elektrosvitu Nové Zámky so všetkými nehnuteľnosťami (pozemky a stavby) na ňom sa nachádzajúcimi. Tento svoj názor v dovolaní podrobne rozobral s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania.

4. Žalovaní podané dovolanie považovali za účelové, podľa ich názoru bola dovolacia argumentácia len opakovaním tvrdení žalobcu v konaní, s ktorými sa oba súdy už vysporiadali. Rozhodnutia súdov nižšieho stupňa považovali za správne a dostatočne odôvodnené. Vo vyjadrení rozobrali skutkové a právne otázky sporu. Navrhli, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto

zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobcu nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobcom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Žalobca namietal vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorú videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zakladajúcim ich nepreskúmateľnosť. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3.decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

10. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

11. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne

odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri *Ryabykh proti Rusku*, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri *Sutyazhnik proti Rusku*, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

12. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobcu. Obe rozhodnutia súdov nižších stupňov boli založené na tom právnom názore (pzn. správnosťou, ktorého sa dovolací súd nezaoberal), že vlastnícke právo žalobcu k predmetu sporu nevzniklo z titulu kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 8. júla 2003 medzi ním a spoločnosťou Reality, a.s., pretože v právnom zmysle išlo o samostatné veci, ktoré ale neboli predmetom kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vysvetlil, že stavby nemôžu byť súčasťou inej nehnuteľnosti a taktiež to, že v prejednávanej veci nešlo ani o príslušenstvo nehnuteľnosti, keďže z hľadiska hospodárskeho využitia neslúžili sporné objekty nehnuteľnosti patriacej žalobcovi, neboli stavebne prepojené a navyše vlastnícke právo k nim nadobudli žalovaní zákonným postupom schváleným konkurzným súdom (viď str. 25 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Nie je ničím podložená ani námietka žalobcu, že sa súd prvej inštancie nezaoberal jednotlivými vecami, ku ktorým žiadal určiť vlastnícke právo, z hľadiska jeho žalobnej argumentácie, keď na str. 24 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je podrobným spôsobom rozobratý a riadne odôvodnený právny názor súdu, ktorý vyriekol vo vzťahu ku všetkým veciam tvoriacim predmet sporu. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a existencii vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

13. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Dovolateľ vo svojom dovolaní tiež naznačoval, že rozhodnutia súdov nižších stupňov sú po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

15. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

16. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. októbra 2016

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.

JUDr. Marian Sluk, PhD, v.r.

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová